

Să citim Biblia împreună

FAPTELE APOSTOLILOR

CAPITOLUL 4

Petru și Ioan la ai lor

23 După ce li s-a dat drumul, ei s-au dus la ai lor și le-au istorisit tot ce le spusese preoții cei mai de seamă și bătrânii.

24 Când au auzit ei aceste lucruri, și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu și au zis : „Stăpâne, Doamne, care ai făcut cerul, pământul, marea și tot ce este în ele !

25 Tu ai zis prin Duhul Sfânt, prin gura părintelui nostru David, robul Tău : „Pentru ce se întărită neamurile și pentru ce cugetă noroadele lucruri deșarte ?

26 Împărații pământului s-au răsculat și domnitorii s-au unit împotriva Domnului și împotriva Unsului Său.”

27 În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadele lui Israel, 28 ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău.

29 Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor; dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala 30 și întinde-Ți mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău celui sfânt, Isus.”

31 După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu

îndrăzneală.

Unirea și dragostea credincioșilor

32 Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet. Niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște.

33 Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți.

34 Căci nu era niciunul printre ei care să ducă lipsă : toți cei ce aveau ogoare sau case le vindeau, aduceau prețul lucrurilor vândute

35 și-l puneau la picioarele apostolilor ; apoi se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie.

36 Iosif, numit de apostoli și Barnaba, adică, în tâlmăcire, fiul mângâierii, un levit, de neam din Cipru,

37 a vândut un ogor pe care-l avea, a adus banii și i-a pus la picioarele apostolilor.

CAPITOLUL 5

Anania și Safira

1 Dar un om, numit Anania, a vândut o moșioară, cu nevasta sa Safira,

2 și a oprit o parte din preț, cu știrea nevastei lui ; apoi a adus partea cealaltă și a pus-o la picioarele apostolilor.

3 Petru i-a zis : „Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt și să ascunzi o parte din prețul moșioarei ?

4 Dacă n-o vindeai, nu rămânea ea a ta ? Și, după ce ai vândut-o, nu puteai să faci ce vrei cu prețul ei ? Cum s-a putut naște un astfel de gând în inima ta ? N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu.” 5 Anania, când a auzit cuvintele acestea, a căzut ... [Cont. în nr. viitor]

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII	
DUMINICA	9 - 12 18 - 20
JOI	18 - 20
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !	

Live pe : www.cezareea.ro

„Să trăiești în pace, și pacea să fie cu casa ta și cu tot ce este al tău” ! I Samuel 25 : 6

ROMÂNIA • CARAȘ – SEVERIN • REȘIȚA • STR. CASTANILOR • Nr. 119 • Cod 320 030

Nr. 232 / Duminică 12 August 2018

www.cezareea.ro

Foaia Creștinului

DE MEMORAT / JOI 23 AUGUST 2018

- Editorial
- Domnul caută spre cel umilit
- Ești sigur că vei ajunge în Cer ?
- Nu ce mâncăm este ceea ce ne mistuie
- Versetul de aur al Bibliei

„Cei neprihăniți vor stăpâni țara și vor locui în ea pe vecie”

PSALMUL 37 : 29

Editorial. Despre oameni și ... câini (I)

Ziarele nu relatează astăzi numai faptele oamenilor, ci și faptele câinilor, mai cu seamă de când în Germania câinii polițiști fac lucruri uimitoare în elucidarea infracțiunilor și în stabilirea persoanelor vinovate.

Nu de mult a fost condamnat la moarte un om care ucisese cu scopul de a jefui, pe care câinele polițist „Senta” (Rostock), în ciuda celor mai mari greutateți, l-a descoperit cel mai bine.

Jos. J., un văcar (așa se numesc pe marile moșii angajații răspunzători de îngrijirea vitelor), l-a omorât în grajd pe Str., patronul lui, arendașul cu drept de embatic.

[Embaticul este o : „Formă de arendare a unei proprietăți pe termen foarte lung, în intervalul căruia arendașul beneficia de toate drepturile de proprietate”. Dex].

Cadavrul l-a dus pe o roabă în șură și l-a ascuns acolo sub paie și saci.

În ciuda urmelor foarte încurcate, „Senta” a găsit tot drumul parcurs de ucigaș și în cele din urmă a rămas șezând pe paturile cu care s-a învelit văcarul. Vinovatului nu i-a rămas nimic altceva de făcut, decât să-și mărturisească fapta.

De pompierii din Rostock și-a bătut joc cineva mai bine de un an, prin folosirea nechibzuită a semnalizatorului pompierilor publici, fără a se reuși să fie prins vreunul asupra delictului.

În cele din urmă „Senta” a fost dusă la un asemenea aparat semnalizator. Câinele a mirosit butonul și pământul din fața acestuia, a luat urma care a dus, ce-i drept, nu personal la făptaș, ci la un tovarăș de-al lui, care a recunoscut imediat :

„N-am făcut-o eu, a făcut-o colegul meu, dar de față am fost și eu.” Astfel au fost descoperiți făptașii.

Dumnezeu a pus în creație puteri și aptitudini pe care oamenii le descoperă abia treptat.

Tot așa nu s-au cunoscut pe vremuri nici acele aptitudini minunate ale câinilor. N-ar trebui ca rezultatul să fie admirarea lui Dumnezeu, a Creatorului ?

Dar cazul este contrariul. Omul Îl demite pe Dumnezeu și-l admiră cu mai multă plăcere pe om sau pe câine – decât pe Dumnezeul veșnic, care a creat cu cuvântul atotputerniciei Sale și al adevărului Său tot ce există.

Așa-numitul cimitir al câinilor, din Paris, oferă un exemplu trist despre faptul că oamenii cinstesc, într-adevăr, adesea mai mult un animal decât pe Dumnezeu.

În Asnières, suburbia din Paris situată atrăgător, există un cimitir de câini așezat romantic, care are paznicii lui deosebiți în cimitir.

De ziua morților, după declarațiile acestor martori, nu mai puțin de 500 de persoane au împodobit cu flori și lumânări arzând, mormintele odoarelor lor patrupeze. Aceste morminte sunt împodobite cu pietre comemorative și inscripții.

Acolo se poate recunoaște unde s-a ajuns în creștinătatea de nume : adesea oamenii au devalorizat complet sfintele adevăruri, prin aceea că le-au transformat în cuvinte cucernice, frumos răsunătoare. Un vizitator al cimitirului de câini povestește :

În fața mormântului unui „răposat fericit”, după inscripție abia de câteva săptămâni, stătea îngenunchată o doamnă distinsă îmbrăcată în mare doliu, care striga, întreruptă într-una de plâns puternic cu sughituri :

„Oh, ma chère Fifi, ma chère Fifi! (O, scumpa mea Fifi !)” O coroană de trandafiri de culoare roșu-închis acoperea mormântul și pe un mic obelisc de marmură erau dăltuite cu auriu cuvintele : „Dormi în pace, Fifi – vei rămâne de neînlocuit”. În fața altui mormânt, a cărui inscripție suna semnificativ: „Există o revedere în cer”, stătea o femeie mai bătrână și citea evlavios dintr-o carte de rugăciune. –

Un domn venerabil, gătit cu bentița Legiunii de onoare, a apărut cu fiica lui și cu doi nepoți și toată societatea a pus pe un mic mormânt de câine un buchet de viorele sălbatice.

În colțul cimitirului era un mormânt simplu și deasupra – oricât de incredibil ar părea – o cruce de lemn. Pe aceasta era prinsă o foaie de hârtie, pe care se puteau citi, scrise cu o mână tremurândă, următoarele cuvinte :

„Te urmez curând, la revedere !” Pe unul dintre aceste morminte de câine erau scrise chiar cuvintele nelegiuite : „Dacă sufletul tău nu-l însoțește pe al meu, nu vreau în cer. Vreau, orice s-ar întâmpla, să dorm ca tine, pe veci, fără să mă trezesc.”

Ce deslușit se vede aici că omul firesc este orb și mort în păcate, total înstrăinat de viața dumnezeiască. În timp ce el adoră un suflet de câine mort și în plus i se pare că-i poetic, calcă în picioare dragostea lui Dumnezeu, respinge mântuirea și fericirea veșnică.

Dumnezeu spune : ca oricine crede în Isus – aici nimeni nu este exclus, oricât de mizerabil, de vinovat, de pătat ar fi un om. Acest cuvânt de har trebuie spus, la porunca lui Dumnezeu, oricărei inimi care este descurajată, oricărei conștiințe încărcate, ba chiar în locurile viciului, ale deznădăjduitei robii a păcatului.

Căci : „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neșinându-le în socoteală păcatele și punând în noi cuvântul acestei împăcări. Noi deci suntem trimiși împuterniciți pentru Hristos ; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, pentru Hristos : Împăcați-vă cu Dumnezeu ! Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El”. (II Corinteni 5 : 19 – 21) [Va continua. Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui*, Anul XV- 1909 – 1910]

Versetul de aur al Bibliei

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

EVANGHELIA DUPĂ IOAN 3 : 16

Cartea veche

288. Rugăciunea

Înalt este Domnul, dar caută spre cel umilit

Ca să poți vorbi cu oameni sus puși, cu regi și împărați, trebuie să le capeți întâiu învoirea dela unul din slujbașii lor anume însărcinat cu aceasta.

Slujbașul acesta îți hotărăște ziua și ceasul, când te va primi regele.

Este însă un rege, un împărat, la care poți ajunge foarte ușor ; cu care poți vorbi în orice clipă. Acesta este Împăratul împăraților, și Domnul domnilor.

Oricine ai fi tu, și ori unde te-ai afla, El este lângă tine în tot locul și te ascultă, dacă vrei să-i vorbești. Vorbirea ta cu Dumnezeu este *rugăciunea*.

Roagă-te lui Dumnezeu din inimă și El te va primi și-ți va împlini rugăciunea, căci El deși e înalt, dar privește spre cei umiliți, e puternic și drept, dar se îndură de cei ce se căesc.

Cel ce se roagă este și un om bun. Când Saul prigonitorul neîndurat al creștinilor din Ierusalim se încreștină, în urma minunii din drumul spre orașul Damasc, Dumnezeu trimise la el pe ucenicul Anania.

Acesta se îngrozi și zise : „Doamne, auzit-am dela mulți despre bărbatul acesta, câte rele a făcut creștinilor tăi în Ierusalim.

Încă și aici are putere să lege pre toți cari chiamă Numele Tău” și apoi să-i pună la închisoare.

Deci a merge la dânsul însemna a se pregăti cineva de moarte. Dumnezeu însă îl liniști și zise : „Iată el se roagă”.

Omul care se roagă nu e primejdios. Rugăciunea schimbă pe om cu totul.

Ea face pe gâlcevitor pașnic, pe leneș silitor, pe mincinos iubitor de adevăr.

Cineva întrebă odată pe un om care fusese înainte foarte bețiv, ce leac a întrebuițat el de s-a vindecat de beție : „genunchii”, răspunse el. „M-am rugat și Dumnezeu mi-a ajutat”.

Din cartea Boli evitabile

Capitolul 10.

Nu ceea ce mâncăm, este ceea ce ne mistuie

Puternicul Bill Brandon era un flăcău foarte atrăgător atunci când nu-și ieșea din țâțâni. Atunci când unul din oamenii săi de la uzină dădea peste cap o sarcină, Bill devenea furios și arunca asupra lor cele mai tăioase epitete din voluminosul dar netipăribilul său vocabular.

Ultragiile pe care le azvârlea asupra celui alt tovarăș păreau întotdeauna să fie un bumerang care se întorcea asupra bietului Bill și în cele din urmă îl puneau la pat.

Atunci soția lui mă solicita. Era o poveste veche, așa că ea îmi deschidea ușa cu plăcere făcând o mișcare largă cu mâna spre dormitorul lui Bill, ridica laconic din umeri și zâmbea forțat.

Apoi îmi spunea : „Doctore, de două săptămâni în șir vomită dar nu voia să vă chem până în această dimineață”.

Vazându-l pe puternicul Bill cum zăcea în pat, te cuprindea întristarea. Ochii îi erau roșii, mari, disperați și parcă cereau ajutor.

El a fost supus unor repetate radiografii în diferite spitale, cheltuind o sumă frumușică. Dar deranjamentul său era mereu provocat de mânia care apoi aducea spasmul sfînterului piloric și vomitări ce nu se puteau trata.

Aparițiile erau așa de frecvente și puternice încât lipsa de la lucru trebuia să o suplinească lucrând mult și trăgând tare ca să-și poată întreține soția și cei opt copii. Stomacul lui Bill probabil avea o căptușală de oțel inoxidabil, deoarece cu o astfel de acumulare de acid clorhidric în stomac, majoritatea oamenilor fac ulcere, dacă nu chiar și cancer.

De fapt, cercurile medicale admit în general că **ulcerele sunt cauzate nu atât de mult de ceea ce mănâncă o persoană, ci mai ales de „ceea ce mănâncă (roade)” pe acea persoană.** Desigur, după ce s-au produs ulcerele, ele sunt agravate și de unele alimente precum și de iritații emotive.

[Continuarea în numărul viitor]

Ești sigur că vei ajunge în Cer ?

1. Nu există om fără păcat : „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. (Romani 3 : 23) **2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat** : „Fiindcă plata păcatului este moartea ...”. **3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus** : „... darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru”. (Romani 6:23) „Doamne Isuse, vino te rog și în viața mea !”